

Hồi 40

Lập Oai Thụ Án Rút Củ Dưới Lò

Lạc Thiên nhìn ông già nọ một hồi rồi mới ấp úng hỏi:
- Ủa, Lã đàn chủ đây à? Đàn chủ là người của bốn sơn lâu năm, tất phải biết cấm lệnh của sơn chủ?

Thì ra ông già đó chính là Lã Lượng Tai - Đàn chủ của Ngân Thủ Đàn.

Y được Phương Sơn cho hay đã thấy Lạc Thiên lên vào Thanh Âm am.

Xưa nay y vẫn chưa biết rõ lai lịch của Lạc Thiên, trong lòng đã hoài nghi. Vả lại y ghen tỵ Lạc Thiên được Tĩnh Bình tin cậy, đến sau mà được giao cho quyền thống lãnh.

Lúc bấy giờ y nghe thấy Phương Sơn báo cáo, nhận thấy đây là dịp may hiếm có để diệt trừ Lạc Thiên nên y mới bảo Phương Sơn đi coi chừng Lạc Thiên trước rồi y sẽ tới sau. Không ngờ khi y tới cấm địa thì không thấy Phương Sơn đâu nên hoang mang tột độ, lo lắng hay Phương Sơn đã để lộ tung tích nên bị Lạc Thiên giết người diệt khẩu. Rồi y lại đoán chắc Lạc Thiên đã rời khỏi Thanh Âm am rồi nên y tới đây chỉ lướt qua thôi. Có ngờ đâu Lạc Thiên lại thính tai đến thế, chỉ hơi có chút động tĩnh đã hay biết mà nhảy ra rồi.

Lượng Tai thấy Lạc Thiên từ trong nhảy ra thì trong lòng rất mừng rỡ, đang nghĩ cách diệt trừ Lạc Thiên, không ngờ Lạc Thiên lại hỏi như vậy nên y ngăn người ra trong giây lát, rồi cười đáp về chế nhạo:

- Lã mỗ phụ trách tuần sơn, hễ ai xúc phạm đến cấm lệnh của Sơn chủ thì bắt giải ngay cho Hình Đường xử lý.

Lạc Thiên mỉm cười nói tiếp:

- Nhưng Hạ mỗ chưa nghe thấy Sơn chủ nói Lã đàn chủ là người duy nhất được phép bước chân vào những nơi cấm địa.

Lượng Tai mặt tái mét, gượng quát tháo:

- Đó là trách nhiệm của Lã mỗ, tuy có lỗi phạm cấm lệnh, nhưng vẫn có thể lượng thứ được. Nhưng tội của Hạ lão sư thì không thể dung tha.

Lạc Thiên cười ha hả, tiếng cười vang tựa sấm, quát lớn:

- Trước khi Sơn chủ bế quan, bất cứ việc gì to nhỏ đều đã trao cho Hạ mỗ toàn quyền xử lý. Đừng nói nơi Thanh Âm am nhỏ nhỏ này, mỗ có thể tự do đi lại khắp nơi. Ngay đến cả chức vụ của Lã đàn chủ, mỗ cũng có thừa quyền phế truất và giao cho Hình đường xử lý.

Lượng Tai cười nhạt đáp:

- Lão sư chỉ là một tân khách của bốn sơn thôi. Lã mỗ không tin Sơn chủ lại giao quyền sinh sát vào tay người ngoài như người.

Lạc Thiên định giở Diêm Vương lệnh ra để bắt Lượng Tai vào khuôn phép, nhưng ngài ông có độc, vả lại không có người làm chứng, khó mà bịt được miệng lưỡi đàm tiếu. Nhưng y nghĩ ngay ra một kế, liền ngừng mặt lên nói tiếp:

- Lã đàn chủ khỏi cần nói nhiều. Hạ mỗ tuy là tân khách thật, dù không bị cấm lệ của quý sơn bó buộc, nhưng việc võ lâm cứ lấy luật võ lâm ra giải quyết.

Lượng Tai nghe nói, bụng bảo dạ rằng: "Y được Sơn chủ rất mực coi trọng nên võ công và tài trí tất phải trác tuyệt. Nhưng ta há chịu kém phen sao?"

Thế nên hắn mới cười như điên và trả lời ngay:

- Lão sư muốn tỷ thí thì mỗ đây cũng sẵn lòng hầu tiếp. Nhưng chúng ta hãy kiếm một người làm chứng, đề phòng khi Lã mỗ có lỗi tay đánh chết lão sư thì Sơn chủ cũng không trách Lã mỗ có lòng ám hại lão sư.

- Lã đàn chủ đừng mất công. Chúng ta cứ một trận quyết chiến bây giờ, dẫu Hạ mỗ có chết cũng không oán thán.

Lượng Tai biết không đấu không được, đánh liều cười nhạt đáp:

- Lão sư muốn chết thì tại hạ cũng đành thành toàn cho lão sư vậy.

Nói xong liền múa gậy Lan Nha tấn công dồn dập, phát lên ánh sáng chói lọi.

Ngờ đâu Lạc Thiên không muốn kéo dài trận đấu, chỉ mong làm thế nào giải quyết cho xong. Y biết chiếc gậy kỳ lạ của đối phương có ẩn giấu nhiều ám khí tuyệt độc nên chẳng khi nào chịu để cho y có cơ hội sử dụng. Chàng cười nhạt một tiếng rồi giơ hữu chưởng ra tấn công vào cánh tay phải của Lượng Tai. Trong chưởng đó, y đã giở tuyệt học bí quyết chữ Chấn của Di Lạc Thần Công nên sức mạnh như bài sơn đảo hải.

Lượng Tai chỉ cảm thấy thế gậy của mình bị luồng sức mạnh của đối phương hất tung trở lại, hổ khẩu tê tái. Cả cánh tay y như bị búa nặng đánh phải, đau đớn rú lên như điên khùng. Chỗ bị đánh trúng liền trật khớp, nứt liền một đường dài, máu tươi phun ra tung tóe. Gậy Lan Nha nắm gai của y bị đánh bắn lên không vắng vào rùng rúc.

Thân hình của Lạc Thiên nhanh nhẹn tuyệt luân đã lướt đến phía sau lưng y, hai ngón tay điểm luôn vào hai nơi thái dương đại huyết.

Lượng Tai lại rú lên một tiếng kêu nữa, mồm hộc máu tươi, loạng choạng tiến về phía trước mấy bước. Nhưng y vẫn cố gắng gượng đứng vững rồi quay người lại nhìn Lạc Thiên với vẻ mặt căm hờn, cười khinh nói tiếp:

- Hạ Lạc Thiên, Lã mỗ có thù oán gì với ngươi mà ngươi lại nhẫn tâm phế hết võ công của mỗ như thế? Bây giờ ta với người đi gặp Giáo chủ để lý luận.

Y vừa nói, chân vừa bước ra ngoài một bước thì Lạc Thiên đã mỉm cười hỏi:

- Ngươi nghĩ người đi khỏi nơi này được sao?

Lạc Thiên vừa dứt lời, Lượng Tai đã thấy hai chân mềm nhũn, ngồi phịch xuống đất. Lạc Thiên nhanh tay điểm luôn mê huyết của y.

Lúc ấy Thanh Âm lão ni đã vén màn bước ra nói:

- Võ công của thí chủ quả thật siêu tuyệt làm bản ni hết sức khâm phục. Nhưng việc của Lượng Tai, nếu thí chủ sắp đặt không khéo thì chỉ sợ không riêng gì thí chủ mà ngay cả thầy trò bản ni cũng khó mà ở lại đây được.

Lạc Thiên lắc đầu mỉm cười đáp:

- Thần ni đừng lo. Tại hạ đã nghĩ ra một kế vẹn toàn rồi.

Nói tới đó đưa mắt nhìn Lượng Tai một cái rồi nói tiếp:

- Tại hạ cần thương lượng việc lớn với Thần ni. Chuyện nhỏ mọn này hãy tạm gác sang một bên đã.

Lão ni liền gạt đầu, cả hai liền quay trở vào trong am. Huyền Tuệ, Huyền Phân liền bung nước ra mời. Huyền Tuệ dịu dàng mời Lạc Thiên:

- Mời Hạ thí chủ uống nước.

Mặt của hai nàng không lạnh lùng như trước nữa. Thanh Âm lão ni liền thở dài nói:

- Mười lăm năm rồi, đây là lần đầu tiên hai con nhỏ này mới được vui vẻ như vậy. Hôm nay lão coi như cũng đã toại nguyện rồi.

Lạc Thiên đỡ chén nước, cảm ơn Huyền Tuệ một tiếng rồi mới thao thao bất tuyệt kể chuyện mình tới đây tầm thù Vạn Đăng Long với Lâu Ung trưởng lão của Cái Bang.

Lão ni xen lời:

- Việc này bản ni có biết rõ. Lâu Ung các người bị giam giữ trong A Tu La Trận, nơi có chương độc của Kim Tiền Đào Hoa. Trong đó có tất cả chín cái, hiện giờ còn chưa bày xong vì còn thiếu nhiều thứ cần dùng. Còn Vạn Đăng Long, sau khi ở Võ Đăng thất bại liền tới đây xin làm đồ đệ Tĩnh Bình...

Lạc Thiên vội ngắt lời lão ni mà mắng chửi rằng:

- Tên đê tiện vô sỉ. Hiện giờ hấn đang ở đâu?
- Hiện giờ hấn đang cùng lão tặc Tĩnh Bình nghiên cứu Ca Diệp Kiếm Phổ. Lúc này vẫn chưa phải lúc để thí chủ trả thù đâu.

Lạc Thiên ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Sao Thần ni lại biết rõ thế?

Lão ni mỉm cười giơ cánh tay phải lên. Đột nhiên trong tay áo chui ra một con khỉ nhỏ cao không đầy nửa thước, lông xanh biếc. Nó chui ra liền ngồi ngay trên đùi lão ni, trở mắt ra nhìn Lạc Thiên.

Lạc Thiên thấy vậy ngăn người ra nghĩ thầm: "Chả lẽ con khỉ nhỏ này lại là tai mắt của lão Thần ni?"

Tuy chàng biết con khỉ nhỏ lông xanh này rất khôn ngoan, nhưng y không tin nó có thể dò la được bấy nhiêu tin tức mà nói lại cho lão ni.

Hình như lão ni đoán biết được tâm sự của Lạc Thiên nên liền nói tiếp:

- Con khỉ này tên là Lục Nhĩ Thần Di (khỉ cái mặt đỏ), là một loài súc vật do linh khí của thiên địa nảy nở ra, rất hiếm có. Tuy nó không biết tiếng người, nhưng lại rất hiểu ý người, lại còn biết cầm bút viết chữ. Bản ni sai nó đi do thám tin tức về, bất kể việc to hay nhỏ nó đều viết ra giấy cho bản ni.

Lạc Thiên nghe thế liền thở dài một tiếng đỡ lời:

- Trời đất bao la, vật kỳ lạ thế nào cũng có cả.

Nói tới đó y ngó ra ngoài cửa sổ nhìn sắc trời rồi nói tiếp:

- Tối nay tại hạ sẽ trở lại đây chữa nội thương cho ba vị. Hiện giờ tại hạ còn phải sắp xếp việc của Lương Tai đã.

Nói xong liền chấp tay từ biệt rồi đi luôn.

Bên ngoài trời vẫn mưa phùn, gió thổi ào ào. Lượng Tai vẫn nằm chết giấc ở trong vườn, quần áo ướt đẫm. Lạc Thiên cấp lấy y rồi đi thẳng tới rừng trúc. Khi đến rừng trúc quả nhiên thấy ngoài rừng có một cái biển cũ, trên có đề cấm lệnh của Tỉnh Bình. Lạc Thiên ngẫm nghĩ giây lát, bỗng nghĩ ra một kế liền giơ chân đá miếng gỗ ấy bay vào trong rừng trúc, sau đó xách Lượng Tai chạy nhanh, về mặt giận dữ.

Lạc Thiên vượt qua hai ngọn núi, suốt dọc đường còn gặp khá nhiều thuộc hạ của Đại Lượng. Chúng trông thấy chàng đều lui sang một bên tránh đường, nhìn thấy Lượng Tai bị cắp một bên thì ai nấy đều ngạc nhiên hết sức.

Lạc Thiên lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng đi thẳng đến Hình Đường.

Tin tức này lan đi rất nhanh, có rất nhiều nhân vật trọng yếu của phái Đại Lượng cũng vội vã tới Hình Đường.

Hương chủ Hình Đường là Mâu Hồng Yến cũng được thuộc hạ mật báo nên lập tức chạy ra ngoài Hình Đường đón. Y thấy Lạc Thiên xách Lương Tai đến vội chấp tay chào:

- Hình Đường Hương chủ Mâu Hồng Yến xin đón Kim Long Đàn chủ.

Lạc Thiên dùng giọng mũi hừ một tiếng và đáp:

- Mâu hương chủ, tại hạ chưa đến nơi mà Hương chủ đã đón sẵn như vậy, tin tức quả thật nhạy bén.

Mâu Hồng Yến ngạc nhiên vô cùng. Thấy Lạc Thiên đã đi vào nội đường, y liền tắt tả chạy vào. Lại thấy Lạc Thiên vứt Lượng Tai xuống đất rồi ngồi ngay vào ghế giữa, Hồng Yến vội vái chào và nói:

- Xin hỏi Kim Long đàn chủ, Lã đàn chủ phạm tội gì mà bị bắt giao cho Hình Đường vậy?

Lạc Thiên trợn mắt trầm giọng đáp:

- Mâu hương chủ xin truyền lời xuống cho mời mười hai Đàn chủ của bốn sơn đến Hình Đường luận tội của Lượng Tai.

Hồng Yến hậm hực quay mình đi ra ngoài, vừa đi vừa nghĩ thầm: "Hừ làm bộ làm tịch, người là cái thá gì..."

Lạc Thiên thấy sắc mặt của Hồng Yến như vậy làm gì mà chẳng biết y đang nghĩ gì, nhưng chàng bỗng nghĩ ra một cách đối phó cho thuộc hạ của Đại Lượng phải kính nể rồi thì ân cho chúng, có như vậy mới thu phục được nhân tâm.

Một lát sau, mười hai Đàn chủ còn lại đã lần lượt tới nơi. Lạc Thiên liền đứng dậy chấp tay chào và mời tất cả ngồi.

Đại Lượng có mười lăm Đàn tất cả trừ Lạc Thiên do Kim Long Đàn mới được thiết lập nên không thuộc vào trong đó. Lượng Tai đang bị tội, còn Trà Độn với Mông Kỳ thì phải ra ngoài công tác, vì vậy chỉ còn lại mười Đàn.

Trong số mười hai Đàn đó có một số người Lạc Thiên đã gặp qua ở núi Cửu Nghi rồi. Đó là Võ Di Hỏa Linh Chân Quân, Cửu Lý Độc Long Hoa Nhân Phụng, Nam Hải Song Tinh Tả Kỳ - Lã Bá, Thiên Thủ Thần Di Vu Phục. Những người đó xưa nay đều là những tay giang hồ khét tiếng trong hắc đạo, xưa nay vẫn nổi tiếng hung ác. Chúng được Tỉnh Bình lôi kéo về nên tên nào tên nấy đều là những tay đặc sủng hết.

Lúc ấy Thiên Thủ Thần Di Vu Phục mới lên tiếng hỏi:

- Xin hỏi Hạ huynh, Lã đàn chủ phạm tội gì thế?

Lạc Thiên sẫm nét mặt lại trầm giọng đáp:

- Tại hạ được Sơn chủ nể mặt, giao cho trọng trách tạm xử lý tất cả mọi việc của bốn sơn trong lúc Sơn chủ bế quan, tất nhiên tại hạ phải hết sức cẩn thận để khỏi phụ lòng Sơn chủ. Nếu Vu đàn chủ đứng vào địa vị của tại hạ thì có phải cũng làm thế hay không?

Vu Phục đáp:

- Tất nhiên rồi. Hạ huynh nói rất phải.

Tuy vậy y vẫn tỏ vẻ lưỡng lự do y đoán thái độ của Lạc Thiên như vậy thì tội của Lượng Tai tất phải nặng lắm.

Lạc Thiên hơi nguôi giận, mới hỏi tiếp:

- Tại hạ đã thay mặt Sơn chủ xử lý mọi việc, vậy các vị đàn chủ nên coi tại hạ là người thế nào?

Vu Phục ngạc nhiên đáp:

- Tất nhiên là coi Hạ huynh như Sơn chủ. Chẳng lẽ Lã đàn chủ đã bất kính với Hạ huynh hay sao? Thiết nghĩ đó cũng là việc nhỏ thôi, hà tất phải...

Y nói chưa dứt lời đã bị Lạc Thiên trầm giọng ngắt lời:

- Nếu đối mặt với cá nhân tại hạ bất kính thì chỉ do tại hạ hậu sinh mặt học, chưa đủ oai vọng chứ đâu dám áp giải Lã đàn chủ đến Hình Đường.

Nói tới đó liền cười nhạt một tiếng:

- Tại hạ đã được lệnh của Sơn chủ và cũng nhận thấy trách nhiệm này rất quan trọng, hơn nữa tại hạ mới tới Đại Lượng, đối với địa hình và bố trí đều còn xa lạ. Nghe phong thanh có những cao thủ tự nhận mình là chính phái định xâm nhập bốn sơn nên mấy ngày hôm nay tại hạ phải đi khắp bốn sơn thăm dò động tĩnh, xem xét nơi nào có thể phòng thủ, nơi nào dễ bị tấn công...

Mười hai Đàn chủ nghe tới đó đều lặng im. Lạc Thiên lại cười nhạt rồi nói tiếp:

- Tại hạ đi đến ngoài Thanh Âm am, bỗng nghe thấy trong am có tiếng tụng kinh niệm phật. Tại hạ bỗng thấy quái lạ, sao bốn sơn lại có người thanh tu, liền thuận bước đi vào am.

Vu Phục nghe nói tới đây, lộ vẻ kinh hãi thốt lên:

- Nơi đó là cấm địa của bốn sơn, bất cứ người nào xâm nhập cũng phạm tội tử hình. Thế Hạ huynh có vào không?

Nói tới đó y ngừng lại giây lát, rồi ngập ngừng nói tiếp:

- Nhưng mà tất nhiên là Hạ huynh không bị cấm đoán, vì Hạ huynh hiện đang thay mặt Sơn chủ, tất nhiên phải khác anh em chúng tôi rồi.

Lạc Thiên trầm giọng nói tiếp:

- Tất nhiên là tại hạ đi vào, và việc này xảy ra tại đó.

Mười hai vị Đàn chủ trở mắt lên nhìn nhau ngơ ngác.

Vu Phục ngạc nhiên hỏi:

- Xin Hạ huynh mau kể rõ đầu đuôi câu chuyện.

Lạc Thiên liền thở dài rồi kể tiếp:

- Không biết Lã đàn chủ ghen tị tại hạ quyền cao chức trọng hay nghe bề dưới gièm pha xúc xiểm nên coi tại hạ như cái gai trong mắt phải nhổ ra cho được mới yên tâm. Mấy ngày hôm nay, tại hạ ngấm đi tuần sát bốn sơn, Lã đàn chủ sai thủ hạ là Phương Sơn ngấm ngấm theo dõi. Chiếc biển gỗ cấm ở ngoài cấm địa cũng bị họ ngấm ngấm rút đi nên tại hạ mới lỡ bước vào am. Am chủ vội chạy ra trách mắng tại hạ, lúc đó tại hạ mới biết là có biển cấm nên vội vàng lui ra ngoài thì bắt gặp Phương Sơn đang ẩn nấp ngoài rừng. Tại hạ bắt

hắn tra hỏi thì hóa ra do Lã Đàn chủ âm mưu hãm hại tại hạ. Tại hạ thiết nghĩ đến đại cuộc không muốn tuyên cáo ra bên ngoài, đành nghĩ ra cách là giết Phương Sơn diệt khẩu thôi.

Mười hai Đàn chủ đều gật đầu, cho rằng Lạc Thiên làm thế là rất đúng.

Vu Phục lại hỏi:

- Sau đó thì sao?

Lạc Thiên đáp:

- Thanh Âm am chủ ra con đường nhỏ ở giữa rừng ngăn cản tại hạ, nói rằng nơi này là cửa Phật, không được tùy tiện sát sinh. Tại hạ nghĩ lại, định chỉ trách mắng Phương Sơn vài câu rồi tha cho hắn đi. Lúc ấy Thanh Âm am chủ liền mời tại hạ vào am uống trà. Do muốn tìm hiểu lai lịch của am chủ nên tại hạ liền nhận lời. Ngờ đâu Lã Đàn chủ từ đâu lao tới, bất chấp nơi cấm địa đi thẳng vào am mắng chửi tại hạ, nói rằng y phụ trách công việc tuần sơn, cho rằng phải trừng phạt tại hạ vì đã xông vào cấm địa...

Nói tới đó, Lạc Thiên đưa mắt lướt qua mười hai Đàn chủ một cái rồi hỏi tiếp:

- Xin hỏi quy định của bốn sơn có cho phép Lã đàn chủ tự tiện ra vào cấm địa không?

Vu Phục nhìn mọi người một cái rồi đáp:

- Chưa nghe thấy ai nói đến vấn đề đó bao giờ.

Lạc Thiên nói tiếp:

- Tại hạ muốn yên ổn, đã lên tiếng hòa giải nhưng Lã Đàn chủ không những không nghe mà còn rút gậy Lan nha năm gai ra tấn công tại hạ tới tấp. Tại hạ không sao nhịn được, cho nên mới ra tay kiểm chế y và giải tới đây.

Mười hai Đàn chủ ngồi im không nói năng gì hết vì biết phen này Lượng Tai đã phạm tội chết, khó có thể xin tha thứ, làm sao mà biết nói năng gì nữa?

Lạc Thiên bỗng lớn tiếng quát:

- Mâu hương chủ!

Hồng Yên vội vàng bước ra xuôi hai tay đáp:

- Đàn chủ dặn bảo gì?

Lạc Thiên trầm giọng tiếp:

- Hương chủ ra giải huyết cho Lã đàn chủ đi.

Hồng Yến liền chạy lại giờ chuông đánh khẽ vào ngực Lượng Tai một cái, chỉ nghe kêu bộp một tiếng, Lượng Tai dần mở mắt, nhìn quanh một vòng rồi lớn tiếng mắng chửi.

Cửu Lý Độc Long Hoa Nhân Phụng xưa nay vốn chơi thân với y cũng phải nhú mày nghĩ thầm: "Sao Lượng Tai không biết sống chết gì hết. Thế này làm sao còn lên tiếng xin tội được nữa chứ..."

Vu Phục nhìn Lượng Tai dụi dằng nói:

- Lã Đàn chủ chớ có chửi đổng bắt chước đàn bà trẻ con thế. Đàn chủ xin hãy cho anh em biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, xem có thể tha thứ được không? Rồi đệ sẽ xin Hạ đàn chủ xá tội cho.

Lượng Tai nghe nói mới ngẩn người ra, biết phen này Lạc Thiên lấy được lòng của mười hai Đàn chủ trước, tình thế khiến mình muốn cãi cũng không sao cãi được nữa, chỉ do tính ghen tị của mình mà ra cả.

Tha hồ ngày thường y hoạt bát, khôn ngoan đến đâu, nhưng lúc này không hiểu sao cố hòng y cứ cứng đờ ra ấp úng mãi không nên lời. Cũng vì thế mà y đâm ra hổ thẹn quá nên lớn tiếng mắng chửi:

- Hạ Lạc Thiên kia, dù Lã mỗ có sai đi chăng nữa, người cũng chẳng thể tránh khỏi tội chết!

Mười hai Đàn chủ nghe hấn mắng chửi thế ngẩn cả người ra. Vu Phục thầm rủa: "Ta đã mở đường thoát cho người rồi, nhưng người không kháo đã xưng, ta biết phải làm sao đây?"

Lạc Thiên thì cứ lạnh lùng chẳng nói chẳng rằng.

Hoa Nhân Phụng thấy vậy liền lên tiếng:

- Lã huynh, huynh đệ tưởng đây chỉ là việc hiểu lầm của đôi bên thôi, chứ chuyện này đâu có gì quan trọng đâu. Sao huynh lại đi tin lời bịa đặt của tên tiểu nhân Phương Sơn làm chi? Hiện giờ hắn đang ở nơi nào?

Hoa Nhân Phụng quả là con cáo già thành tinh đã ngay lập tức hất mọi tội lỗi lên đầu Phương Sơn, có như vậy mới cứu được Lượng Tai. Mọi người đều cho lời của y rất khôn ngoan nhưng khốn nỗi Lượng Tai lại có nỗi thống khổ không sao tiết lộ mà sự thật thì y cũng không biết Phương Sơn hiện đang ở đâu. Y cũng không thể bảo rằng Lạc Thiên giết hắn vì y có nhìn thấy tận mắt đâu. Thế nên y cứ ngẩn người ra hồi lâu rồi mới đáp:

- Hoa huynh khỏi vì tiểu đệ mà hao tâm tổn trí. Đệ không chết được đâu! Ngày khai quan của Sơn chủ là ngày tàn của y đấy.

Lạc Thiên mỉm cười đỡ lời:

- Các vị Đàn chủ chớ có trách tại hạ chấp pháp vô tư nữa nhé.

Nói xong liền đứng dậy trầm giọng gọi:

- Mâu hương chủ!

Mười hai Đàn chủ rùng mình một cái, nhưng Lượng Tai vẫn như chỗ không người, lại còn khinh khỉnh chủmắng tiếp:

- Hạ Lạc Thiên, người dám làm gì mõ nào? Chẳng lẽ người dám giết Lã mõ sao?

Lạc Thiên lại mỉm cười nói tiếp:

- Tất nhiên tại hạ không làm gì nổi Đàn chủ!

Nói tới đó mặt y bỗng lộ sát khí, thò tay vào túi lôi Diêm Vương Lệnh ra quát lớn:

- Mâu Hồng Yến, đem y ra hành hình loạn đao phân thân.

Lệnh ra như núi, mười hai Đàn chủ hoảng kinh lập tức đứng dậy, mặt cắt không còn hột máu, không ai dám nói nửa lời xin tha.

Hóa ra phái Đại Lượng ít khi thấy Sơn chủ sử dụng đến Diêm Vương Lệnh, còn khi đã ra lệnh này rồi thì mọi việc coi như đã định đoạt, không ai có thể thay đổi nữa. Việc này chỉ có mấy tên thân tín của Tỉnh Bình là biết Tỉnh Bình đã giao Diêm Vương Lệnh cho Lạc Thiên thôi.

Lượng Tai trông thấy Diêm Vương Lệnh biết mình đã vô vọng, hối hận vô cùng, liền thở dài một tiếng và nhắm mắt lại chờ chết.

Mâu Hồng Yến giữ chức Hình Đường, tất nhiên không dám cãi lệnh, liền rút đao ở sau lưng nhằm Lượng Tai chém loạn xạ. Lượng Tai chỉ rú được một tiếng thảm khốc, trong nháy mắt người y đã biến thành đồng thệi vụn!

Lạc Thiên giơ cao Diêm Vương Lệnh hô to:

- Định hình!

Hồng Yến khi ấy mới dám thu đao đứng sang một bên.

Lạc Thiên đột nhiên thở dài một tiếng:

- Tại hạ tự biết tài hèn sức mọn, không đủ sức để cho mọi người kính phục nên đã từ chối đôi ba phen nhưng Sơn chủ nhất định không nghe, bất đắc dĩ mới phải tạm lưu lại bốn sơn giúp chút sức. Tại hạ đã nói trước rồi, hễ hợp thì tại hạ ở lại, còn nếu không tại hạ sẽ đi

luôn. Hiện giờ tại hạ muốn giữ cho mình được yên thân và cũng muốn tỏ rõ sự thẳng thắn của mình cho quý vị hay. Thế nên tại hạ nhận thấy mình không còn mặt mũi nào ở lại bốn sơn nữa...

Đột nhiên một đại hán áo đen cầm đao từ ngoài chạy vào báo cáo:

- Ngoài sơn khẩu có khá nhiều võ lâm cao thủ đến xâm phạm. Bọn này hành tung phiêu hốt, lúc thì tấn công, lúc lại đánh lén. Trong bọn họ có một tên cầm bảo kiếm rất sắc bén. Y vừa ra tay đã chém chết bốn vị Trại chủ và một vị Hương chủ! Anh em của bốn sơn chết và bị thương tất cả mấy chục người, xin Đàn chủ định đoạt cho.

Lạc Thiên biết ngay bọn này là Phẩm Nhi liền biến sắc quát:

- Người hãy ra do thám lại một lần nữa. Chúng ta sẽ ra đó ngay lập tức.

Người áo đen này chưa kịp quay gót thì người thứ hai đã lao vào cấp báo:

- Ô sơn chủ đi Giang Nam tuy đã phá tan và thiêu trụi Thất Tinh Trang nhưng vẫn chưa cứu được Ô cô nương. Ô cô nương hiện nay đã bị ba tên hòa thượng bắt cóc. Hiện Ô Sơn chủ đã dẫn người đi Tung Sơn nhưng dọc đường lại bị đột kích liên miên. Thủ hạ của Trà, Mông hai vị Đàn chủ bị tử thương vô số, đến cả hai vị Đàn chủ cũng bị thương, hiện đã cho người về cầu cứu. Hơn nữa các phân trại của bốn sơn ở các tỉnh Tứ Xuyên hay những người đại diện của chúng ta ở những nơi lân cận đều đã bị ám toán, thương vong vô số.

Lạc Thiên nghe nói lẳng lặng đứng im không nói nửa lời.

Vu Phục mỉm cười lên tiếng:

- Hạ huynh cũng thấy đó tình thế đang nguy cấp. Lúc này mà Hạ huynh rời đi e là Sơn chủ không đồng ý đâu. Lã đàn chủ tội đáng chết lắm, hà tất huynh phải bực mình vì chuyện nhỏ mọn như vậy? Bây giờ tất cả anh em đang cần nhờ vả đến đại tài của huynh để vượt qua lúc phong ba bão táp thế này, mong huynh suy nghĩ lại.

Lạc Thiên thở dài một tiếng rồi đáp:

- Nếu vậy xin Vu, Hoa nhị huynh hãy mau đi sơn khẩu tiếp ứng, tại hạ sẽ tới nơi liền.

Vu, Hoa hai người vâng lệnh đi luôn.

Lạc Thiên lại ra lệnh tiếp:

- Phiền Lã Bá, Nam Hải, Võ Di ba vị Đàn chủ mau đi tiếp ứng Trà Độn và Mông Kỳ. Dọc đường sẽ có người chuyển cấm nang dạy cách đối phó cho các vị.

Võ Di, Hỏa Linh Chân Quân với Nam Hải Song Tinh Tả Kỳ cùng Lã Bá vâng lời xoay người đi luôn.

Lạc Thiên hành động mau lẹ, điều quân tài tình khiến cho tất cả thủ hạ của Tinh Bình đều rời khỏi núi Đại Lượng, như vậy sẽ cô lập được Khúc Tinh Bình.

Y cúi đầu ngẫm nghĩ một lát rồi ngẩng lên nói tiếp:

- Mời quý vị Đàn chủ hãy trở về bốn Đàn canh phòng cẩn thận, đừng để cho cường địch xâm nhập.

Sau khi bảy Đàn chủ đi khuất, Lạc Thiên đi ngay tới sơn khẩu.

Lúc ấy trời vẫn còn mưa phùn, ngoài sơn khẩu đường đất lầy lội khó đi. Lạc Thiên thấy sáu người đang giao tranh kịch liệt với kẻ địch. Phía địch có khoảng hai mươi người, đầu chít khăn đen che kín mít, người nào người nấy thân hình lanh lẹ, võ công cao siêu.

Trên mặt đất máu chảy lai láng, xác nằm ngổn ngang trông vô cùng thảm khốc.

Lạc Thiên nhìn thấy Cửu Lý Độc Long đang đấu với Phẩm Nhi kịch liệt. Phẩm Nhi tay cầm bảo kiếm Cự Khuyết, thế đánh tinh kỳ nên đang chiếm thượng phong.

Hoa Nhân Phụng chỉ có thể tự giữ gìn lấy bản thân thôi chứ không đủ sức phản công lại mặc dù y có rất nhiều ám khí độc hại bởi đối thủ tấn công quá nhanh lại dồn dập nên càng khiến y cuống quýt.

Vu Phục bị Đông Dương chân nhân quấn chân, còn Triệu Tinh thì đứng một bên, thỉnh thoảng lại đánh lên Vu Phục một chiêu khiến Vu Phục tuy nộ hỏa công tâm nhưng không sao phát tác.

Tang Lộc và Hư Viên đại sư thì đúng là xuất quỷ nhập thần, trong lúc tiến thoái khiến người phái Đại Lượng đổ xuống như chuối. Bảy người áo đen bịt mặt không biết là ai nhưng Lạc Thiên đoán là người của Phẩm Nhi tới trợ giúp chứ chẳng sai.

Trong đám giặc phái Đại Lượng cũng có một vài tên võ sĩ đặc sắc, thỉnh thoảng xông ra tấn công và sử dụng ám khí độc đáo, nhất định tử thủ giữ chặt sơn khẩu không cho kẻ địch lọt qua.

Thiên Thủ Thần Di vừa trông thấy Lạc Thiên hiện thân liền bụng bảo dạ rằng: "Nếu Vu Phục ta bị đối phương đánh bại thì mặt mũi nào mà trông thấy mọi người nữa?"

Nghĩ đoạn, y liền múa cây Tiên nhân chưởng như vũ bão phản công tới tấp. Vốn trong cây Tiên nhân chưởng của y nơi ngón giữa có ẩn tàng phi trâm tuyệt độc, ai bị phi trúng sẽ

lập tức chết ngay không thể cứu chữa. Tuy nhiên ám khí này được y để dành đến khi gặp cường địch thật sự lợi hại cho nên từ trước đến nay chưa hề dùng qua.

Vu Phục giở thế Thiên La Địa Võng ra đẩy Đông Dương chân nhân lui về phía sau vài bước rồi thuận tay bấm chốt bắn ám khí. Triệu Tinh đứng bên nghe tiếng cách một cái lòng thầm than "Không ổn" liền múa kiếm giở thế Tiên Nhân Chỉ Lộ nhằm hông trái Vu Phục đâm tới.

Vu Phục đang yên chí phen này thế nào cũng hạ được kẻ địch, có ngờ đâu lại bị Triệu Tinh đánh lén nên có muốn lùi tránh cũng không kịp nữa, chỉ nghe Đông Dương chân nhân kêu thảm rồi ngã người về phía sau thì nhát kiếm của Triệu Tinh cũng vừa vọt lao tới. Y vội vã xoay Tiên nhân chưởng ra đỡ nhưng Triệu Tinh đã trầm tay xuống một cái rồi lại hất ngược lên. Hự một tiếng, Vu Phục đã dính kiếm vào hông trái và lưỡi kiếm còn theo đà lướt xuống tận đùi. Tuy vết thương khá nặng, lại rách cả áo lẫn quần nhưng do Vu Phục đã khôn ngoan lùi xuống một chút nên còn giữ được mạng. Hoa Nhân Phụng còn thảm hại hơn, bị Phẩm Nhi đâm một kiếm vào bả vai. Khi y vừa thò tay vào túi định lấy ám khí ra trả thù thì Lạc Thiên đã ra đến nơi, đưa mắt ra hiệu cho Phẩm Nhi bảo chàng ta dẫn thủ hạ rút lui.

Phẩm Nhi thấy vậy liền giơ tay ra hiệu, Triệu Tinh bèn đỡ Đông Dương chân nhân cùng Tang Lộc đi mất. Trong thoáng chốc mấy người đã biến mất trong màn mưa.

Lạc Thiên giả vờ quát lớn:

- Khi nào Hạ mỗ để các người tẩu thoát được?

Phẩm Nhi vừa cười vừa đáp:

- Bốn thiếu gia có việc cần phải đi ngay. Nếu thiếu gia muốn phá tan núi Đại Lượng này thật dễ hơn trở bàn tay, các người cứ coi chừng. Ta sẽ còn quay trở lại.

Nói xong chàng liền nhảy chéo ra xa một trượng rồi thi triển khinh công phóng đi mất.

Lạc Thiên nhanh như chớp đuổi theo, hậm hực đáp:

- Chưa đấu với nhau để phân thắng bại thì người làm sao biết được tài của bốn Đàn chủ mà dám huênh hoang khoác lác thế hử? Các người lên lút hành sự thế thật không phải là một đấng anh hùng. Có giỏi thì cho bốn Đàn chủ biết rõ họ tên đi!

Y vừa nói vừa rút thanh kiếm trên lưng xuống, xông lại tấn công.

Lạc Thiên càng đánh càng hăng, kiếm thế biến hóa khôn lường.

Phẩm Nhi thấy vậy hết hoảng, vội lùi về phía sau bảy tám bước.

Lạc Thiên cười nhạt một tiếng, lại xông vào như vũ bão. Lần này thế công của y còn nhanh và mạnh gấp bội lần trước. Phẩm Nhi không ngờ Lạc Thiên tinh thông kiếm thuật như vậy, trong lòng vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Chàng gắng gượng chống đỡ được ba thế, lúc lướt qua cạnh Lạc Thiên bỗng nghe y khẽ nói thầm:

- Phẩm đại ca giả bộ thua để đệ đuổi theo tới chỗ vắng. Đệ có mấy lời muốn thưa.

Nói xong y liền tấn công tới tấp khiến mọi người ở đó hoa cả mắt.

Vu Phục thấy võ công của Lạc Thiên kinh thế hãi tục như vậy cũng thầm bụng bảo dạ rằng: "Thảo nào mà Sơn chủ lại coi trọng y như vậy, anh em chúng ta còn kém xa y."

Lạc Thiên quay đầu lại quát lớn:

- Quý vị phải đề phòng chúng giở quỷ kế hãm hại. Chúng ta hãy cẩn thận giữ lấy sơn khải trước đã.

Nói xong y liền quay người phóng theo hướng bọn Phẩm Nhi.

Khi tới khu rừng rậm, bọn Phẩm Nhi lao ngay vào trong, Lạc Thiên cũng tung mình lướt tới.

Tới một gốc cây cổ thụ lớn, Phẩm Nhi dừng bước đứng lại chờ Lạc Thiên tới, mỉm cười hỏi:

- Dương đệ, Đại Lượng ra sao rồi?

Lạc Thiên vừa cười vừa đáp:

- Đa tạ đại ca quan tâm. Hiện giờ đệ trong đó rất bình yên. Bây giờ chưa phải lúc đại ca tấn công Đại Lượng đâu, nhưng cứ quấy nhiễu như vừa rồi cũng được.

Phẩm Nhi ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế nghĩa là sao?

Hai người liền ngồi xuống đất đàm đạo. Lạc Dương thở dài một tiếng, thuật lại cho Phẩm Nhi hay tình hình từ khi mình giả dạng Hạ Lạc Thiên tới giúp Tĩnh Bình như thế nào tới kế hoạch làm suy yếu phái này. Tiếp đó chàng liền nói ra ba nguyên nhân lớn khiến Phẩm Nhi không thể tấn công Đại Lượng lúc này.

- Điều thứ nhất là hiện giờ chưa rõ công lực của Tĩnh Bình ra sao. Ngay đến chỗ y bế quan luyện công đệ cũng còn chưa tìm ra được. Đồng thời sự huyền bí của A Tu La Trận như thế nào chúng ta cũng chưa được biết. Vấn đề thứ hai là Lâu Ung đang bị giam giữ ở nơi nào, Vạn Đăng Long ẩn núp ở đâu vẫn chưa hay. Nghe nói Lâu Ung đang bị giam giữ trong trận A

Tu La, nhưng trận đó chưa bày xong, tuy vậy sát cơ trùng trùng. Nếu huynh không nắm rõ mà sẩy chân bước vào đó thì đệ cũng không làm cách nào để cứu được, như vậy có phải là chết uổng không? Hơn nữa những người của Tinh Bình sai đi nằm vùng ở các môn phái là ai chúng ta vẫn chưa điều tra ra. Đã không làm thì thôi, hễ làm rồi thì phải diệt trừ đến tận gốc rễ mới mong võ lâm được yên ổn.

Phẩm Nhi lớn tiếng cười rằng:

- Không ngờ mới cách biệt một thời gian ngắn ngủi vậy mà Dương đệ đã tiến bộ đến như thế rồi. Thôi được! Từ giờ trở đi ngu huynh sẽ nhất nhất tuân theo kế hoạch của đệ, cứ vài ba ngày lại đến Đại Lượng quấy phá.

Nói xong chàng mới nói rõ địa chỉ của mình cho Lạc Dương biết rồi nói tiếp:

- Thôi chúng ta hãy tạm từ biệt. Đệ mau về kéo bọn chúng sinh nghi.

Chàng chưa nói dứt đã quay người đi luôn, chỉ trong thoáng chốc đã thấy mất hút. Tang Lộc đang ở sau cây bồng bước ra chào hỏi:

- Thiếu hiệp vẫn mạnh giỏi đấy chứ?

Lạc Thiên vội vàng trả lễ và đáp:

- Xin cảm ơn Tang sư bá.

Tang Lộc vừa cười vừa nói:

- Nơi đây không phải chỗ để hàn huyên. Hiện giờ Hồng trưởng lão của Cái Bang đang muốn gặp đệ. Y đang chờ cách đây ba dặm, đệ mau đi gặp y rồi sớm trở về Đại Lượng thì hơn.

Lạc Thiên vội cùng Tang Lộc đi tới điểm hẹn.

Trời vẫn mưa phun, bốn bề âm u. Vu Phục và Nhân Phục đứng ở sơn khẩu đợi Lạc Thiên mãi mà không thấy chàng quay lại, trong lòng thắc thỏm lo âu.

Nhân Phục rầu rĩ nói:

- Hay là vì việc Lượng Tai nên Hạ đàn chủ đã nhân cơ hội bỏ đi không chừng? Lượng Tai cũng thật là hẹp hòi quá, tự mang cái chết vào người mà cả Hạ đàn chủ cũng thế nốt. Chuyện này mà đến tai Sơn chủ thì không biết sẽ nói năng ra làm sao đây?

Vu Phục đáp:

- Việc đã xảy ra như vậy rồi thì có nói nhiều cũng vô ích. Thủng thẳng nghĩ cách mà đối phó chứ biết làm sao bây giờ?

Hai người đều bị thương không nhẹ. Tuy đã bôi thuốc nhưng vì quá đau nên tay chân cứng đờ, cử động vẫn ngượng nghịu.

Đang lúc ấy trong sơn khẩu bỗng có một bóng đen lướt ra. Đại hán ấy đưa mắt nhìn bốn phía, có lẽ không nhìn thấy Lạc Thiên nên tỏ vẻ lo âu vô cùng.

Vu Phục liền quát lên:

- Có chuyện gì thế hả?

Đại hán ngăn người ra giầy lát rồi đáp:

- Thưa hai vị Đàn chủ, ở đông sơn khẩu dưới Vạn Liễu Lãnh lại có cường địch xuất hiện. Hạ đàn chủ đâu sao không thấy ở đây?

Vu Phục nghe tới đó liền giật mình kinh hãi.

Nhân Phụng liền xen lời:

- Người đang đi tới kia chẳng phải là Hạ đàn chủ ư?

Mọi người đưa mắt nhìn theo thì quả nhiên thấy Lạc Thiên đã xuất hiện.

Lạc Thiên nghe đại hán áo đen bấm báo liền cau mày, rồi lại nhìn Vu Phục và Nhân Phụng hỏi:

- Vết thương của hai vị ra sao rồi?

Hai người cười gượng gạo một tiếng, Vu Phục trả lời:

- Chúng tôi bị thương ở gân cốt, có lẽ trong một hai ngày tới không thể giao tranh được.

Lạc Thiên vội lấy hai viên đơn hoàn ném cho hai người và nói:

- Hai vị hãy uống viên thuốc này đi sẽ khỏi liền.

Hai người bán tín bán nghi nhưng vẫn cầm lấy thuốc uống luôn. Quả nhiên chỉ một lát sau đã thấy khỏi đau, cả hai kinh ngạc nhìn Lạc Thiên. Y liền nói tiếp:

- Sở dĩ tại hạ về muộn vậy là do thăm dò được kẻ địch đã quyết định mấy ngày nữa sẽ tái xâm phạm bốn sơn. Tại hạ hiện nay không thể phân thân được, cần phải tọa trấn ở trung ương để tiện điều động nhân tài. Phiền hai vị hãy mau đi Vạn Liễu Lãnh quản lý, tùy vào tình hình mà tùy cơ ứng biến. Tại hạ sẽ phái người đến tiếp viện ngay.

Vu Phục và Nhân Phụng hai người liền vâng lệnh đi ngay.

Chờ hai người đi khỏi, Lạc Thiên dặn bảo người trại chủ canh gác sơn khẩu vài câu rồi cũng đi nốt.

Những nhân vật đến xâm phạm đồng sơn khẩu là người của Cái Bang do Hồng trưởng lão điều động đến theo kế hoạch của Lạc Thiên.

Lạc Thiên về tới Kim Long Đàn liền lấy Diêm Vương Lệnh ra để điều động cao thủ đi canh gác bốn sơn khẩu. Còn lại một số, chàng cấm chúng không được tùy tiện hành động.

Sau khi điều quân khiến tướng xong, Lạc Thiên đứng lặng im suy nghĩ, đột nhiên thở dài một tiếng rồi lẩm bẩm: "Ngoại xâm nội loạn liên tiếp như vậy khiến ta cũng phải mệt lã cả người. Sơn chủ lại bế quan thật cứ như rồng không râu. Hễ có việc gì sơ suất thì sao ta có thể nhìn mặt Sơn chủ nữa chứ?"

Chàng lại thở dài một tiếng.

Chàng vừa cố ý làm ra vẻ như vậy, quả nhiên phía sau đã vang lên tiếng áo sột soạt, đột nhiên có hai tên tiểu đồng áo xanh chạy đến nói:

- Cơm rượu đã chuẩn bị xong thưa Đàn chủ!

Lạc Thiên gật đầu, liền tiến về phía đại sảnh.

Chàng vừa cầm đĩa lên định ăn, nhưng lại lắc đầu rồi đặt bát xuống, nói với hai tiểu đồng rằng:

- Thôi, hai em ăn đi. Ta còn phải ra ngoài tuần tiễu.

Nói xong chàng liền rảo bước đi luôn.

Chàng tiến về phía Thanh Âm am. Nhưng chưa kịp đến nơi thì đã thấy có tiếng sáo rất đổi êm tai từ trong am vọng ra, lại có cả tiếng ca họa theo nữa. Chàng liền ngừng bước đứng nghe một hồi, chờ tiếng sáo và giọng ca dứt rồi mới dám phi thân tới trước cửa am.

Huyền Tuệ và Huyền Phân hai người vừa trông thấy chàng liền tủm tủm cười.

Thanh Âm lão ni cũng bước ra chấp tay vái chào:

- Thí chủ quả là con người rất giữ tín nhiệm.

Lạc Thiên cười đáp:

- Tại hạ đã đem đủ đồ dùng đến để chữa thương cho ba vị.

Lão ni liền mời chàng vào trong am. Vừa đi bà ta vừa nói:

- Thí chủ quả là người trí dũng song toàn. Việc Lượng Tai thí chủ sắp xếp khéo léo quá, không ai dám nghi ngờ thí chủ cả.

Lạc Thiên biết tin này lại do con khỉ nhỏ do thám ra nên gượng cười đáp:

- Thuật xảo trá ấy bất đắc dĩ lắm tại hạ mới liều giở ra, thần ni đừng chê cười.

Lão ni lắc đầu nghiêm nghị đáp:

- Xảo kế dùng với mục đích quang minh chính đại thì vẫn là chính đạo.

- Thần ni cứ quá khen đấy thôi.

Nói tới đó chàng liền hỏi lão ni xem ai muốn chữa thương trước. Lão ni liền đáp:

- Phiền thí chủ hãy chữa thương cho hai tiểu đồ trước.

Huyền Tuệ và Huyền Phân hổ thẹn đỏ bừng mặt.

Lão am chủ cũng biết hai đồ đệ của mình không muốn để người ngoài trông thấy tẩm thân trinh bạch. Huống hồ đôi bên lại là nam nữ cách biệt, liền ngấm nghĩ giây lát rồi đáp:

- Chi bằng thế này vậy. Nếu Hạ thí chủ không tị hiềm hai tiểu đồ ngu xuẩn thì xin thí chủ nhận chúng làm nghĩa nữ nhé?

Lạc Thiên nghe nói liền ngăn cả người ra. Hai tiểu ni cô nghe vậy liền quỳ xuống vái lạy. Chàng liền nháy sang một bên xua tay nói:

- Tại hạ đâu dám nhận làm cha của hai người được. Việc này tuyệt đối không được.

Lão ni ngạc nhiên nhìn chàng thắc mắc. Lạc Thiên lại nói tiếp:

- Nếu hai vị không chê thì tại hạ chỉ dám nhận hai người là nghĩa muội. Chẳng hay Thần ni nghĩ sao?

Lão ni thêm ngạc nhiên vì bà thấy chàng đã lớn tuổi như vậy sao lại bảo không thể làm cha mà chỉ nhận làm nghĩa huynh là như thế nào? Chắc bên trong thế nào cũng có ẩn tình gì đây. Tuy vậy bà vẫn bảo hai tiểu ni cô vái chàng làm huynh trưởng.

Hai nàng cũng ngạc nhiên chẳng kém, nhưng lại không dám trái lệnh sư phụ, liền quỳ xuống vái chàng và gọi:

- Đại ca!

Lạc Thiên liền đỡ hai nàng dậy. Chàng bồng giật mình đánh thoát một cái, bụng bảo dạ rằng: "Trông tuổi hai nàng hình như còn lớn hơn cả ta. Như vậy ta làm huynh trưởng sao ổn đây?"

Chàng nhận thấy như vậy có hơi lỗ mắng một chút. Nhưng việc đã rồi, đành tặc lưỡi để yên vậy, sau này tính.

Am chủ mới hỏi tại sao chàng không dám nhận làm nghĩa phụ của hai nữ đồ đệ của mình. Chàng liền lộ mặt nạ da người ra, để lộ bộ mặt trẻ trung tuấn tú, rồi mới trả lời lão ni:

- Thần ni xem tại hạ trẻ như thế này thì đâu dám nhận làm cha của bọn họ cho được?

Lão ni thở dài nói:

- Thí chủ quả là rỗng trong thiên hạ. Lão ni không dám ngờ rằng một người trẻ tuổi như vậy lại có tài ba trí tuệ đến nhường này. Nói ra thật cũng không ai dám tin.

Nói tới đó, bà ta liền quay lại bảo hai đồ đệ:

- Hai con theo Hạ thí chủ vào tịnh thất chữa thương đi.

Hai ni cô liền theo Lạc Thiên vào tịnh thất bên phải.

Lão ni đang ngồi đọc cuốn Đại Thừa Thiên Xướng thì bỗng nghe bên ngoài có tiếng sột soạt và tiếng bước chân đi rất khẽ. Bà ta giật mình kinh hãi liền quát hỏi:

- Bên ngoài có ai tới thế? Sao dám tự tiện bước vào cấm địa như vậy? Có mau rút lui không?

Lão ni vừa dứt lời đã thấy một bóng đen lướt vào nhanh như điện chớp, giật mình nhìn kỹ thì hóa ra là Tĩnh Bình. Bà liền biết ngay là có chuyện gì rồi, nhưng vẫn làm ra vẻ bình tĩnh, kêu ô một tiếng rồi nói tiếp:

- Bần ni không biết Sơn chủ quan lâm nên không ra nghênh tiếp, mong Sơn chủ lượng thứ!

Tĩnh Bình nhìn quanh một lượt rồi mới mỉm cười hỏi:

- Mười mấy năm nay đại sư vẫn như thế, chẳng thay đổi chút nào cả. Vì tại hạ bận việc luôn nên không có thời gian ghé thăm, mong đại sư lượng thứ cho. Lệnh cao túc đâu?

- Chúng đã ngủ cả rồi. Lão Sơn chủ có cần thì để bần ni đi gọi chúng dậy.

- Khởi cần!

Nói xong Tĩnh Bình liền tiến tới tịnh thất bên phải, chỉ thấy hai tiểu ni cô đang nằm chung trên một chiếc giường và ngủ rất ngon lành, ngoài ra không có gì khả nghi hết. Y liếc nhìn hai cái rồi bước ra ngoài ngay.

Lão ni ngạc nhiên hỏi:

- Chẳng hay Sơn chủ đến có việc gì thế?

Tĩnh Bình đáp:

- Gần đây lão phu nghe phong thanh bộ hạ thường hay trái lệnh cấm, vô cớ xâm nhập cấm địa. Mấy tháng gần đây bốn sơn lại có nhiều người tới gia nhập, trong đó không thiếu những nhân vật hắc đạo, bên trong sao tránh khỏi có kẻ thâm tà. Lệnh nhị cao đường lại đã trưởng thành nên trong lòng có chút lo lắng. Vừa rồi lão hình như trông thấy một giáo đồ của Tuyết Liên Giáo chạy tới Bảo sơn, nên mới không yên tâm mà theo dõi tới đây.

Lão ni chấp tay đáp:

- Đa tạ Sơn chủ đã quan hoài. Mười mấy năm nay cấm lệnh của Sơn chủ rất nghiêm mật nên không ai dám lui tới đây hết. Nhưng sáng nay đã xảy ra một chuyện.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Lão ni liền đem việc Lạc Thiên ngẫu nhiên đi qua, thuận chân bước vào am và Lượng Tai đến sinh sự như thế nào kể hết cho Tĩnh Bình nghe rồi hỏi tiếp:

- Không hiểu Sơn chủ có hay biết chuyện này không?

Tĩnh Bình cười nhạt đáp:

- Lão bề quan thiên tu nên không hề biết. Thảo nào tên hầu cận của lão cứ ấp a ấp úng không nói rõ sự thực cho lão hay. Như vậy thì Lượng Tai táo gan thật. Để lão đi hỏi Hình Đường xem sao.

Nói xong y liền chấp tay chào rồi quay người phóng đi.

- o O o -